

1

13.05 uur

Kamer 706

Kate leunde achterover op de armstoel van het hotel. Op de klok van het inbouwnachtkastje zag ze dat het even na enen was, dus ze had nog een uurtje tot ze weg moest. Vóór haar stond een kleine hocker in dezelfde stof als de stoel. Ze schopte het roomservicemenu eraf en legde haar benen erop. Ze strekte haar tenen in de richting van haar lichaam en voelde de spieren in haar kuiten aanspannen. De afbladderende wijnrode nagellak op haar tenen weerkaatste glanzend het licht van de wandlampen. Haar wangen voelden warm aan en haar blote dijen werden samengedrukt door de smalle stoel. Ze hoorde de douche in de badkamer lopen en wist dat James zorgvuldig elk spoor van haar wegwaste. Hij nam altijd een leren toilettasje mee met zijn eigen douchegel, een of ander mannelijk luchtje. Ze vermoedde dat het niet moeilijk was om cadeautjes voor hem te kopen. Hij hield vast van chique mannencadeaus – houten kistjes, leren mappen, manchetknopen.

Kate nam nooit haar eigen douchegel mee als ze afspraken. Ze gebruikte graag toiletartikelen van het hotel. De laatste jaren was ze gaan houden van hotels en hun zakelijke zorgzaamheid. Ze genoot zelfs van de anonieme driesterrenhotels die ze meestal boekten, de hotels met de wegwijsbordjes in de lobby voor bedrijfsuitjes en seminars als ‘Authentiek management: Eden Suite’. Vandaag waren ze echter in een mooier hotel, slechts één straat verwijderd van de Theems.

James was altijd degene die het hotel boekte. Kate wist dat hij dat deed via een website die gespecialiseerd was in dagtarieven voor onbezette hotelkamers. Ze wist niet hoe die site heette,

maar in gedachten noemde ze hem altijd 'fuck.com'. Af en toe bood de site goede deals voor een wat chiquer, mooi gelegen hotel zoals dit, het soort hotel waar zakenlieden met onkostenvergoedingen verbleven, of toeristen en echtparen uit eigen land die een paar dagen naar Londen kwamen.

Buiten de seks vond Kate de gratis toiletartikelen het leukst. Als ze op zakenreis was geweest, had ze zich verplicht gevoeld om alle flesjes van het planchet te vegen en mee naar huis te nemen voor Annie. De meeste flesjes in haar dochters verzameling waren meegenomen door Vic en haalden zelden de badkamer, omdat ze van essentieel belang waren bij Annies favoriete bezigheid, 'laboratoriumpje spelen'. Ze werden steeds opnieuw op kleur of formaat geordend en hun inhoud werd gemengd tot allerlei zogenaamde medicijnen.

Omdat Kate nu niet op zakenreis was en dus geen bewijzen van een verblijf in een hotel kon meenemen, kon ze vandaag lekker zelf alle shampoo, doucheschuim en bodylotion gebruiken. Ze zou zich op haar gemak verzorgen en misschien zelfs twee keer haar haar wassen om alles tot op de laatste druppel op te maken.

Om die reden vond ze het niet erg dat James altijd als eerste douchte en dan wegging. Zijn agenda bood hem zelden meer dan een paar uurtjes vrij. Als hij weg was, zou zij de tijd nemen om van de rust te genieten. Ze zou een bad nemen, of een douche als er geen bad was, en daarna zou ze even op het bed gaan liggen en loom alles overdenken wat ze zojuist hadden gedaan. Soms bezorgde ze zichzelf zelfs weer een orgasme en zette ze de wekker om er zeker van te zijn dat ze wakker was als ze de kinderen van school moest halen. Niet dat ze na seks met James echt in slaap viel, het was meer een beetje doezelen. Hij liet haar altijd uitgeput, maar klaarwakker achter.

Kate voelde zich een beetje kwetsbaar nu ze naakt op de armstoel zat. James en zij spraken al zes jaar om de paar maanden af, en in die tijd waren ze vertrouwd geraakt met elkaars lichaam. Ze kende geen remmingen tijdens de seks en was tevreden

met haar lijf, maar als hij zich na het vrijen had aangekleed en zich abrupt weer een zakelijke houding aanmat, begon ze zich opgelaten te voelen zonder kleren.

Ze pakte een groot kussen van de vloer. Er waren er veel, die ze allemaal op de grond hadden gegooid toen ze in de hotelkamer aankwamen. De kussenhoezen waren speciaal voor deze hotelketen ontworpen. Op de voorkant was het logo zo geprint dat het op borduurwerk leek. Ze klemde het kussen tegen zich aan en merkte dat het haar lichaam grotendeels bedekte. Nu ze niet meer gefocust waren op elkaars genot hoorde Kate de geluiden van de stad en het aanhoudende gebrom en geloei van helikopters en sirenes door de dikke hotelramen.

James stak zijn hoofd om de badkamerdeur en droogde zich energiek af. Zijn lichaam was inmiddels bijna droog, maar er glinsterde water op zijn donkergrijze, kortgeknipte haar. Ze had zin om haar arm uit te steken en hem weer aan te raken, maar ze raakten elkaar nooit meer aan als hij zich had gedoucht. Als ze de kamer verlieten, lieten ze daar elk spoor van de ander achter.

‘Alles goed?’ vroeg hij. Toen Kate glimlachte en knikte, verdween hij weer in de badkamer.

Op het bureau naast de armstoel lag een afstandsbediening, en voor een ouderwetse telefoon stond een doosje met de Britse vlag erop. Daarnaast lagen een pen en een notitieblok met het logo van het hotel. Ze pakte het doosje en maakte het open. Er zat een handgeschreven briefje in, zogenaamd afkomstig van de manager. *Voor onze gewaardeerde gasten, als bedankje voor uw verblijf bij ons.* Onder het briefje lagen twee chocoladetruffels. Ze pakte er eentje en beet erin. Ze pakte de afstandsbediening en richtte die op de televisie aan de wand boven het bureau.

Een paar minuten lang stond de televisie zachtjes aan op een nieuwszender, maar ze luisterde er nauwelijks naar en gloeide nog na van haar orgasme. Straks, op weg naar huis, zou ze zich misschien een beetje schuldig voelen. Misschien moest ze haar best doen om te veinzen dat het een normale dag was als ze de kinderen ophaalde en weer het gezinsleven in stapte, maar nu

kreeg ze de glimlach nog niet van haar gezicht. Ze at de rest van de truffel op, strekte haar benen nogmaals uit en leunde achterover op de stoel. Ze hoorde dat James in de badkamer zijn tanden poetste.

Een paar woorden in het nieuwsbericht trokken haar aandacht. ‘Londen’ en ‘hotel’, dacht ze te horen. Wat er ook gezegd werd, het was genoeg om op te staan en haar aandacht op het scherm te richten.

‘O shit!’

2

Eerder die ochtend

Als dit een ochtend tien jaar geleden was geweest, voordat Kate kinderen had die ze op het juiste moment in de juiste kleding en met de juiste lunch ergens moest afleveren, zou ze er veel langer over hebben gedaan om zich aan te kleden en zich op de dag voor te bereiden. Daar had ze vandaag echter geen tijd voor. Ze had wel tijd om haar lekkere douchegel uit het badkamerkastje te pakken en die te gebruiken in plaats van de zoete, lichttroze troep die naar watermeloen en ananas rook en uit een zeemeerminvormige fles kwam. Ze hield haar haar droog met een douchemuts die eruitzag alsof hij in een victoriaans geïllustreerd verhalenboek thuishoorde. Ze wist dat ze die middag toch haar haar zou wassen.

‘De broodjes zijn op,’ zei Vic toen Kate de keuken in kwam. Hij gaf haar een beker thee met de tekst ‘Beste papa van de wereld’ erop. ‘We hadden er genoeg voor de lunch van vandaag, maar we hebben niets voor morgen.’

Kate knikte om aan te geven dat ze hem had gehoord. Ze had geen idee waarom haar kinderen een ziekelijke hekel aan boterhammen hadden, maar wel met alle plezier broodjes aten.

‘Wat ga jij vandaag doen?’ vroeg Vic.

‘Ik interview een psycholoog voor een stuk dat ik voor het blad ga schrijven. Een artikel over slaap en mentale gezondheid.’

‘Waar heb je afgesproken? Ergens in een chic tentje?’

‘Ik moet het adres even opzoeken,’ antwoordde Kate luchtig. ‘Niets bijzonders. Een koffietentje in de buurt van Waterloo, geloof ik.’

De leugens rolden soepeltjes uit haar mond.

‘Wil je niet liever videobellen?’ vroeg Vic. Hij wist dat ze

graag thuiswerkte als dat kon, omdat ze genoot van de luxe van een stil huis.

Kate haalde haar schouders op. Ze wilde het liefst zo dicht mogelijk bij de waarheid blijven.

‘Die psycholoog is vandaag even in Londen, dus het leek me een goed idee om een afspraak te maken. Deze is trouwens van jou.’ Ze hield de mok omhoog, die de kinderen een paar jaar eerder voor Vaderdag hadden gekocht. Nou ja, Kate had hem gekocht. Ze was blij geweest dat ze in een cadeauwinkel bij London Bridge deze ‘papa-mok’ tussen de andere mokken voor vaders had ontdekt.

‘Ik hou zoveel van je dat je hem mag gebruiken,’ zei Vic over zijn schouder, voordat hij naar boven liep om ook te gaan douchen.

Kate pakte de lunchtasjes van de kinderen en stopte de broodjes kaas erin die Vic had klaargemaakt. Hij had er voor ieder kind ook chips en een bakje yoghurt bij gedaan, al was hij vergeten dat Annie alleen maar frambozenyoghurt lustte. Ze pakte een andere en zette de bakjes in de tasjes. Ze deed er voor beiden een appel bij en vulde hun waterflesjes.

Daarna sneed ze vlug een paar wortels en aardappels klein. Ze haalde de kippendijen en de zak kant-en-klare bouillon uit de koelkast en deed alles in de slowcooker. Ze gooide er een handjevol parelgerst bij. Het was de laatste gerst uit het pak, dus ze opende de boodschappenlijst op haar telefoon en zette parelgerst en broodjes onder wc-papier en ketchup. Eigenlijk moest de kip eerst worden aangebraden, maar daar had ze nu geen tijd voor. Daarnaast wilde ze straks liever niet naar olie ruiken. Het was ook maar een gewone avondmaaltijd voor hun vieren, het gerecht hoefde niet perfect te zijn.

Die ochtend was ze vooral veel tijd kwijt aan het zoeken van setjes kindersokken in de stapel schone was. Tegen de tijd dat ze voor beide kinderen sokken had gevonden, had ze het warm en was ze geïrriteerd, en dan moest ze de sokken ook nog over wriemelende kindervoeten trekken.

‘We moeten bijna weg,’ riep ze vanuit de keuken, waar ze een verdwaalde wenkbrauwhaar epileerde die uit het niets leek te zijn gekomen. Ze gebruikte de spiegel die aan de binnenkant van de servieskast was geplakt en een pincet uit de EHBO-doos. Ze liet de woorden voor haar uit naar de woonkamer drijven, waar de kinderen allebei op een uiteinde van de bank zaten en met hun voetzolen tegen elkaar een filmpje bekeken van een gezin in het Amerikaanse Midden-Westen dat zich klaarmaakte voor hun schooldag.

‘Tanden. Schoenen.’

‘Kan niet, mam. Ashleigh heeft haar Golden Nuggets nog niet op,’ zei Annie.

‘Wie van hen is Ashleigh?’ vroeg Kate.

‘Het meisje.’

Op het scherm nam een roodharig meisje van een jaar of tien een hap ontbijtgranen. Ze droeg een honkbalpetje en een tuinbroek. Kate schoof de benen van de kinderen opzij en ging tussen hen in zitten. Ze trok elke voet naar zich toe om de schoenen eraan te wrikken.

‘Dan komt Ashleigh dus te laat op school,’ zei ze.

‘O, mam.’ Annie keek medelijdend naar haar. ‘Dit is een aflevering van maanden geleden.’

De kinderen waren dol op dit gezin en wilden geen filmpje missen. Vijf zonen en een dochter die zich allemaal keurig gedroegen en hun eigen schoenen aantrokken. Hun ouders hadden wekelijks samen een date en droegen dezelfde pyjama's.

‘Ashleigh gaat trouwens niet naar school.’

‘Niet?’

‘Nee, ze krijgt thuis les van haar papa en mama, en elke middag gaan ze na school naar het bos. Mogen wij dat ook?’

‘Nee. Er zijn hier geen bossen. En ik heb jullie alles al geleerd wat ik weet.’

‘Alles?’ Annies blik was sceptisch.

‘Ja.’

‘Maar ik ben pas zeven.’

‘Dat weet ik.’

Annie was even stil en zei: ‘Ik mis Pluisje, mama.’

‘Dat weet ik, schat, maar je ziet hem vanavond weer. Na school wandelen we naar de dierenarts en halen we hem op.’

Pluisje was Annies konijn. Ze had hem zo genoemd toen hij nog een pluizig bolletje was. Hij was gekomen op Annies vijfde verjaardag, al was hij beslist niet bedoeld als verjaardagscadeau.

‘Huisdieren horen geen kerst- of verjaardagscadeautjes te zijn,’ hadden Kate en Vic benadrukt. ‘Een huisdier brengt verplichtingen met zich mee, het is geen tijdelijk speeltje. Het is puur toeval dat het konijn dat we wilden nemen en dat jij zo graag wilde hebben op je verjaardag bij ons komt wonen.’

Accessoires voor het konijn waren wél geschikte verjaardagscadeautjes, en ze hadden het konijnenhok en de voederbakjes ingepakt bij Annies andere cadeautjes gezet.

Het konijn was bij de dierenarts voor onderzoek naar terugkerende urineweginfecties. Omdat Annie Pluisje eigenlijk negeerde sinds hij een paar maanden eerder in haar vinger had gebeten, was Kate een beetje verbaasd dat zijn afwezigheid haar dochter was opgevallen.

Het was een goede ochtend. Er werd niet geschreeuwd. De kinderen kregen geen woedeaanval omdat ze een vest aan moesten terwijl ze een trui wilden dragen. Ze hadden niet geweigerd te ontbijten, al had Lenny niet veel van zijn cornflakes gegeten. Dat zag Kate toen ze de cementachtige restanten in de vuilnisbak schepte en de vaatwasser openmaakte. Als het om eten ging leek de negenjarige Lenny verschillende fasen door te maken. Soms at hij hun de oren van het hoofd, verslond hij twee kommen cornflakes en een snee toast en pikte hij nog wat koekjes voordat ze het huis verlieten. Op andere dagen at hij praktisch niets. Kate had die dag ook geen zin in ontbijt, want er dansten nerveuze vlindertjes in haar maag.

De vaatwasser zat vol schone vaat. Kate deed hem dicht en zette het kommetje in de gootsteen. Ze spoelde het vlug om en riep onderaan de trap tegen Vic: ‘Tot straks!’

Vic werkte voor een liefdadigheidsinstelling die bedrijven met geld in contact bracht met scholen die boeken nodig hadden. Het was heel wat anders dan zijn vroegere carrière in de financiële wereld, maar hij genoot van de rustige sfeer op kantoor en het gevoel dat hij iets bijdroeg aan de maatschappij. Het leverde het gezin ook gratis kinderboeken op, waardoor de boekenkastjes van de kinderen uitpilden. Meestal ging hij vroeger naar zijn werk, maar nu had hij om tien uur een afspraak bij de tandarts.

De wandeling naar school leverde geen problemen op. Het was november, maar het was niet echt koud. Lenny en Annie huppelden vooruit, Kate liep een meter of tien achter hen. Af en toe riep ze tegen hun rug dat ze bij een straat moesten wachten, maar dat wisten de kinderen wel. Als ze eenmaal waren overgestoken raceten ze weer vooruit.

Dan een afscheidskus. Ze kuste Lenny op zijn haar omdat hij sinds kort niet meer in het openbaar door zijn moeder geknuffeld wilde worden, maar Annie kreeg nog steeds een kus op haar mond, zoals ze wilde. Ze vertelde beide kinderen dat ze van hen hield, zwaaide en zag hen door het hek naar binnen hollen.

Kate beende vastberaden weg van de school. Als ze ook maar iets langzamer ging lopen, werd er een gesprek aangeknoopt om te vragen of ze weekendplannen had, zich als vrijwilliger had aangemeld voor het komende schoolreisje of het ook zo vervelend vond dat de leerkrachten fouten maakten bij het huiswerk van de kinderen. Ze wikkelde haar sjaal wat dichters om haar hals en knikte naar de ouders die met hun kinderen naar het hek wandelden. Terwijl ze met flinke pas doorliep, drong het tot haar door dat Vic pas om tien uur bij de tandarts hoefde te zijn. Hij had de kinderen dus best naar school kunnen brengen. Ze onderdrukte haar irritatie bij de gedachte dat hij het die ochtend rustig aan kon doen. Misschien nam hij wel de tijd om tijdens een podcast zijn baard bij te werken en op zijn gemak koffie te drinken. Gezien haar plannen had ze het recht niet om zich aan hem te ergeren, maar toch had ze de pest in.

Van school naar het station was een stevige wandeling van tien minuten. De treinreis van hun alledaagse voorstad naar het centrum van Londen duurde een halfuur. Meestal vond ze het fijn om in de trein te lezen, maar vandaag lukte het haar niet om zich te concentreren. Na aankomst op Waterloo Station had ze nog drie kwartier tot haar afspraak met James.

Ze liep de minisupermarkt in het station binnen om broodjes te zoeken, maar ze hadden alleen nog broodjes met zaadjes erop. Die zou Annie beslist niet eten. Ze haalde haar telefoon tevoorschijn en appte Vic. *Zie alleen maar broodjes die Annie niet lust. Kun jij er een paar kopen?* Hij stuurde een opgestoken duimpje terug, maar ze wist dat hij op weg naar huis waarschijnlijk gewoon een zak bij hun buurtsuper zou kopen. Die broodjes waren niet vers en Kate huiverde bij de gedachte aan de lijst met additieven op de zak. Volgens haar hoorden er in broodjes geen kleurstoffen te zitten. Ze zette de wekker van haar telefoon als herinnering dat ze een paar lekkere broodjes moest kopen.

Voor de lunch kocht ze een wrap met kip. Als ze seks had gehad rammelde ze altijd van de honger. Lenny had na school een speelafpraak met zijn vriendje Henry, maar ze moest wel iets lekkers kopen voor Annie. Ze keek even naar een doos zoete haverkoekjes en wat druiven, maar ze kocht ze niet. Als ze met een flinke tas boodschappen bij het hotel arriveerde, was het alsof het leven van thuis haar afspraak met James binnendrong. Ze zou die boodschappen wel op de terugweg doen.

In de stationshal was ook een drogisterij van een grote keten gevestigd. Ze liep erheen, maar dit deel maakte haar altijd nerveus. Ze probeerde naar binnen te lopen alsof ze alleen maar wat shampoo of make-upremover wilde kopen, maar vervolgens liep ze naar de schappen die nog steeds met de ouderwetse term 'gezinsplanning' werden aangeduid. Daar pakte ze een pakje condooms en een tube glijmiddel. Kate kon zich niet voorstellen dat ze condooms kon kopen zonder zich een tienermeisje te voelen. Tot haar opluchting vond ze tussen de grotere verpakkingen nog één pakje met drie condooms. Ze vond het vervelend

om geld uit te geven aan ongebruikte condooms die ze in het hotel zou weggooien. Alle pakjes zaten in plastic doosjes met een diefstalbeveiliging, dus ze moest bij de caissière afrekenen in plaats van bij de zelfscankassa.

Ik ben een volwassen vrouw, herhaalde ze in gedachten tot ze de condooms had betaald. Ik ben een volwassen vrouw. Ik ben een volwassen vrouw.

Nadat ze het station had verlaten, ging ze tegenover het hotel in een koffietentje op de begane grond van een groot kantoorgebouw zitten. Ze nam kleine slokjes van haar cappuccino en keek vanaf haar tafeltje bij het raam naar de deuren van het hotel. Aan weerszijden van de draaideuren stonden kleine palmbomen in reusachtige plantenspotten. Er stond een portier naast, die zowaar gekleed was in een rood, heuplang jasje met goudkleurige tressen. Naast hem stond een bagagetrolley. Twee vrij jonge mensen met grote rugzakken wilden door de draaideuren naar binnen, maar Kate zag dat de portier hen verwees naar de openslaande deur van de martinibar van het hotel, een paar meter verder naar rechts. Ze sloegen zijn aanbod af om hen te helpen met hun bagage.

Ze was een keer eerder in dit hotel geweest, voor een conferentie voor vrouwen in de media, en ze wist dat de eerste en tweede verdieping uit vergaderzalen bestonden. Ze was nog nooit in een van de hotelkamers geweest.

Ze hadden afgesproken dat James om halfelf zou arriveren en haar een appje zou sturen met het kamernummer. Dan zou zij naar hem toe gaan. Zo deden ze het meestal. Haar telefoon pingde exact op de afgesproken tijd. Kate stond op, dronk haar koffiekopje leeg en haalde een pepermuntje uit haar tas, dat ze in haar mond stopte. Ze pakte haar jas van de rugleuning van haar stoel en keek naar het bericht. *Kom wat later, ben er tegen elfen.* Ze zuchtte, ging weer zitten en pakte haar laptop.

Ze probeerde de extra tijd te gebruiken om wat achtergrondinformatie voor haar interview met de psycholoog te lezen. Het was werkelijk de bedoeling dat ze die psycholoog zou in-

tervieren, dat was niet gelogen, maar het werd een telefonisch interview en het zou morgen plaatsvinden. Ze moest nog het een en ander voorbereiden. Het was een enorme luxe om in fascinerende onderwerpen te duiken. Daarom had ze na haar zwangerschapsverlof van Annie onmiddellijk ja gezegd toen ze de kans kreeg om artikelen voor *Hidden Depths* te schrijven. Dat blad hield het midden tussen een glossy en een wetenschappelijk tijdschrift, met als tagline ‘Voor intelligente vrouwen die moe zijn’. In haar rol fungeerde Kate als mentor voor een paar jongere journalisten. Ook vertegenwoordigde ze het blad op diverse vakconferenties en schreef ze om het andere nummer een lang artikel. Ze kon haar werkzaamheden prima plannen rond de schooltijden van de kinderen en kon meestal thuiswerken.

Terwijl ze met een half oog gespannen en verwachtingsvol de ingang van het hotel in de gaten hield, kostte het haar moeite om zich te concentreren op het essay over slaapmeditatie-apps. Waarschijnlijk was James naar binnen geglipt toen ze het niet zag, want tot haar verrassing pingde haar telefoon weer. *Kamer 706*.

3

13.07 uur

Kamer 706

In de badkamer moest James de uitroep van Kate hebben gehoord, want hij kwam de slaapkamer in. Met zijn ene hand hield hij de handdoek rond zijn middel vast en met de andere zijn tandenborstel. 'Ik laat het bad voor je vollopen.' Hij volgde Kates blik naar de televisie en liet zowel zijn handdoek als zijn tandenborstel vallen.

'Shit!' zei ze nog een keer.

Ze staarden allebei naar het scherm.

Het was alsof ze in een enorme achtbaan naar beneden suisde en haar organen allemaal omhoog voelde schieten, klaar om te worden uitgebraakt. Ze haalde diep adem. Dit moest een grap zijn. Een oefening voor een rampscenario, of zoiets.

'Is dat werkelijk hier?' James liep naar de televisie en tuurde naar het scherm.

'Ik denk het wel,' zei ze. Ze liet het kussen vallen en liep naakt naar haar tas, die ze bij de deur had neergegooid. Ze haalde haar telefoon eruit. Er stond een nieuwsbericht op haar vergrendelscherm: 'Ernstig incident in Londens hotel.' Kate werd misselijk. Ze proefde de chocola die ze net had gegeten. Ze had twee pogingen nodig om haar telefoon te ontgrendelen, want haar trillende handen tikten eerst de verkeerde toetsen in. Boven het laatste nieuws stond een foto van hun hotel, dat duidelijk te herkennen was aan de reusachtige plantenpotten bij de ingang en de roze lichten van de martinibar. Die ochtend, toen ze op James had gewacht, had ze er zo lang naar gekeken dat ze het zeker wist. Vóór het gebouw zag ze een afzetting en tientallen blauwe zwaailichten.

Ze las het bericht gejaagd door: 'In een hotel in het centrum van Londen is sprake van een ernstig incident. Er komen berichten binnen dat gewapende mannen het gebouw hebben bezet. Meer nieuws later.' Haar maag draaide zich om. Dit gebeurde echt.

Ze hield de telefoon op voor James, die op zijn eigen telefoon een andere nieuwssite had opgezocht. Daar werd dezelfde foto getoond.

'Misschien is het niet hier,' zei James. 'Het kan elk hotel zijn, ze zien er allemaal hetzelfde uit. Misschien is het gewoon een stockfoto. Als hier zoiets gaande was hadden we wel kabaal gehoord.'

'Nou, we zitten hier op de zevende verdieping.'

Kate keek weer naar de televisie. De livebeelden zoomden even in op de buitenkant van het hotel, en weer zag ze de minipalmen.

'Het is dit hotel,' zei ze. 'Ik weet het zeker.'

Onder in beeld verscheen een tickertape: 'Gewapende mannen houden hotel in het centrum van Londen bezet. Binnen zitten honderden mensen gevangen. Er wordt melding gemaakt van slachtoffers.'

Kate ijsbeerde door de kamer en keek van haar telefoon naar de televisie en terug. Ze voelde haar hart bonzen. Rustig ademen, hield ze zichzelf voor. Blijf rustig ademen.

'Fuck, James, fuck. Wat moeten we nu doen? Dit kan niet waar zijn. Misschien maken die verslaggevers het verhaal groter dan het is omdat ze verder weinig nieuws hebben. Waarschijnlijk is het een incidentje in de lobby of voor de ingang van het hotel, iets wat ze enorm opblazen.' Zelfs in haar eigen oren klonk het niet overtuigend. 'Misschien moeten we gewoon maken dat we weggomen. Als ze straten en stations hebben afgezet duurt het uren voordat we thuis zijn. Denk je dat we gewoon weg kunnen, door de achterdeur of zo?' Kates stem stierf al weg voordat ze de zin had afgemaakt.

In de spiegel ving ze een glimp op van haar naakte lichaam.

Ze raapte haar jurk op, die in een hoopje naast het bed lag. Hoewel haar lichaam plakte van het zweet, het glijmiddel en de lichaamssappen trok ze de jurk over haar hoofd.

De tickertape op de televisie meldde nu: 'Er is sprake van een ernstig incident. We blijven de ontwikkelingen volgen.'

James keek naar het ontruimingsplan van de brandweer, dat in een lijstje bij de deur hing. Op het overzicht stonden de kamers op hun verdieping en de dichtstbijzijnde uitgangen. Kate kwam naast hem staan en tuurde mee. Het hotel was rechthoekig en had een gang aan elke zijde. In het midden bevond zich een binnenplaats met een tuin en een terrasbar. Kamers zoals die van hen keken uit op de straten rond het hotel. Kamers aan de overkant van de gang hadden uitzicht op de tuin en de kamers aan de andere kant van het gebouw.

De liften en de trappen lagen in een halletje in het midden van de voorste en de achterste gang. In de hoeken waren dienstliften en extra trappenhuizen gevestigd.

James wees ernaar op de plattegrond. 'We moeten zorgen dat we een van die liften of die trappen bereiken,' zei hij. 'En ik denk dat we dan naar de lobby of naar het dak moeten gaan.'

'Maar dat kan alleen als de uitgangen niet door gewapende mannen worden bewaakt,' zei Kate. 'Shit, James, dat is een risico dat ik nu echt niet wil nemen.'

'Nee, je hebt gelijk.'

'Zijn dat echt al onze opties?' vroeg Kate. Haar armen en benen tintelden en het gevoel breidde zich uit naar haar hoofd. Ze was bang dat ze zou flauwvallen. Ze liep de kamer weer in en zocht steun bij het bureau. Haar blik dwaalde weer naar de televisie, waarop ze tijd vulden met een plattegrond van het centrum van Londen. De locatie van hun hotel was op het scherm omcirkeld.

'Ik ga nergens naartoe. Misschien staan ze hier wel op de gang,' zei ze. 'We weten nog niet genoeg.'

'Zet dan verdomme de televisie zachter,' snauwde James, terwijl hij bij haar kwam staan.

Ja, natuurlijk. Daar had ze nog niet aan gedacht. Ze had über-

haupt nog geen gelegenheid gehad om na te denken. Televisiegeluiden verraadden precies welke kamers bezet waren. Ze pakte de afstandsbediening van het bureau en zette het geluid uit.

‘Het spijt me.’

‘Mij ook.’ James haalde diep adem en kamde met zijn vingers door zijn haar. ‘Shit, Kate, dit is...’ Hij maakte zijn zin niet af.

‘Ja,’ zei Kate.

Even zwegen ze allebei. Het geluid van vliegende helikopters leek nu dichterbij te zijn. Het drong tot Kate door dat het geen helikopters waren, maar het geluid van het vollopende bad. Ze liep naar de badkamer, raapte onderweg de tandenborstel en de handdoek van James op en draaide de kranen dicht.

Toen ze terugkwam staarde James naar het geluidloze televisiescherm.

‘Het is inderdaad hier,’ zei hij.

Kate volgde zijn blik naar het scherm, waarop nu de naam van het hotel werd getoond.

Ze liet zich op het bed zakken. ‘Kak, een terroristische aanslag. Dit kan niet waar zijn. Ik heb kinderen.’

‘We weten niet of het terroristen zijn,’ zei James na een lange stilte.

‘Wie neemt er dan met wapens bezit van een gebouw?’ vroeg Kate.

James wreef over de zijanten van zijn hoofd. ‘Misschien is het een uit de hand gelopen overval. Iedereen denkt tegenwoordig meteen aan terrorisme, maar de kans dat je in een overval belandt is veel groter.’

‘Een overval? Wat komen ze dan stelen? Kussens?’ Kate schopte tegen een van de kleinere kussens bij haar voeten.

Ze keek weer naar het geluidloze scherm en ademde scherp in. Linksboven stond het woordje ‘live’. Uit een van de ramen van de vergaderkamers op de tweede verdieping hing nu een enorme vlag, die ze allebei herkenden van incidenten van over de hele wereld.

James wreef met zijn hand over zijn voorhoofd en deed zijn

ogen dicht. ‘Shit,’ zei hij nog eens. ‘Op welke verdieping zitten we ook weer?’

‘De zevende.’

Kate hapte naar adem toen ze zich opeens iets herinnerde. ‘Toen we naar binnen gingen, heb ik het NIET STOREN-bordje aan de deur gehangen.’

James knikte, want hij beseftte onmiddellijk wat dat betekende. Dat bordje aan de deur was de beste manier om te verraden dat de kamer bezet was.

‘Ik pak het wel,’ zei hij.

‘Weet je het zeker? Stel dat er echt gewapende mannen op de gang staan,’ zei Kate.

‘Dan weten ze door dat bordje toch wel dat we hier zitten.’ James liep in zijn blootje naar de deur. Hij luisterde en maakte daarna voorzichtig de deur open.

Kate zag hem in de gang naar links en naar rechts kijken. Hij stak zijn hand uit om het bordje weg te halen en duwde de deur dicht. Om te voorkomen dat die met een klap dichtviel hield hij de knop goed vast. De deur klikte zachtjes dicht. Onder andere omstandigheden zou het grappig zijn dat hij dit allemaal zonder kleren deed.

James draaide de deur op slot en zette het kettinkje erop. Daarna kwam hij op het bed zitten. Hij veegde zijn voorhoofd af en haalde bewust een paar keer langzaam adem.

‘Heb je iets gezien?’ vroeg Kate.

‘Nee.’

James begon nu zeer gericht de kamer rond te lopen en raakte het meubilair aan. Het bureau was vastgemaakt aan de muur, net als de planken die dienstdeden als nachtkastje. Het bed was te hoog en te breed om op een andere plaats in de kamer te kunnen staan. De enige dingen die ze als barrière konden gebruiken waren de hocker en de stoel waarop Kate had gezeten. Hij schoof ze allebei tegen de deur, maar ze zagen er niet uit alsof ze indringers konden tegenhouden.

Kate maakte een sommetje. Volgens het ontruimingsplan

van de brandweer waren er acht kamers in elke korte gang en zestien in de lange gangen aan de voorkant en de achterkant van het hotel. Er waren negen verdiepingen, met slaapkamers vanaf de derde verdieping. Uit haar hoofd rekende ze uit dat er 336 kamers waren waarin mensen konden zitten.

Haar gedachtegang werd onderbroken toen James naar het raam liep. Dat was natuurlijk de makkelijkste manier om de situatie te bekijken, dat hadden ze meteen moeten doen. Hij begon de vitrage voor het raam open te schuiven.

‘Niet doen!’

Haar stem klonk zo dwingend dat hij zijn hand stilhield.

‘Waarom niet? Ik kan me niet voorstellen dat snipers elke kamer onder schot houden.’

‘Nee, maar onze kamer zit aan de voorkant van het hotel, en er staan nieuwscamera’s die het hele gebouw in de gaten houden. Wil je soms dat het journaal opent met jouw pik in beeld?’

Hij knikte en begon zich aan te kleden. Hij trok zijn onderbroek, zijn lange broek en zijn overhemd aan. Doorgaans vond Kate dat James zich heel goed kleepte. Hij droeg mooie kleren van een goede kwaliteit. Een donkerblauw pak met een grijze zijden voering, een lichtblauw overhemd, een zijden das in precies de juiste, smaakvolle goudgele tint. Nu leek die kleding te mooi voor deze situatie, een outfit voor iemand die er graag uit wilde zien alsof hij alles onder controle had. De kleding paste niet bij een man die onzeker door een hotelkamer ijsbeerde.

‘Nu?’

‘Oké.’

James pakte de rand van de vitrage beet en schoof hem voorzichtig opzij. Er priemde een zwaard van fel licht de kamer in.

Kate tuurde over zijn schouder. In de ramen van het gebouw tegenover hen was een weerspiegeling van blauwe zwaailichten te zien, die vervolgens weer werd weerspiegeld door de ramen van hun hotel. Heen en weer, oneindig vaak, miljoenen blauwe zwaailichten.

Net als alle peuters hadden Kates kinderen allebei een ‘taa-

tuu'-fase gehad. Ze hadden gezwaaid naar brandweerauto's en hadden de geluiden van politieauto's en ambulances nagedaan. Na al die jaren hadden ze andere interesses gekregen, maar zelfs nu nog moest Kate zich op straat inhouden om niet naar die auto's te wijzen en te zeggen: 'Kijk eens jongens, een taa-tuu.' Nu stond de straat vol met taa-tuus, meer dan een peuter ooit zou kunnen dromen. Ze hunkerde ernaar om thuis te zijn en haar kinderen te knuffelen. Zou ze die kans ooit nog krijgen?

Zo mag je niet denken, Kate, hield ze zichzelf voor.

Ze sloot haar ogen een paar tellen en dacht aan Lenny en Annie. Daarna deed ze haar ogen weer open en tuurde naar de blauwe lichten.

In de tijd dat Lenny had leren tellen zei hij altijd: 'Een, twee, veel.' Zo voelde het nu ook: een, twee, veel. Ach, Lenny. Negen jaar oud. Hij zag eruit zoals een negenjarige in een stripboek zou worden getekend: brede glimlach, smoezelig, rommelig en sportief. Er was een grote kans dat hij naar modder en chocola rook, en hij wist nooit of hij nu humeurig moest brommen of een knuffel wilde.

Het drong tot haar door dat ze haar adem inhield. Blijven ademen, droeg ze zichzelf op. Adem in, adem uit. Ze keerde de blauwe lichten, de vitrage en James de rug toe. Op de televisie zag ze het tafereeltje dat ze daarnet door het raam had gezien, maar dan vanuit een andere hoek. Ze probeerde na te denken, maar haar hersenen werkten niet zo goed als ze had gehoopt. Shit. Dit was niet best. Ze stond stil en probeerde rustig te worden. Adem in, adem uit.

Opeens klonk er een hard, schel gepiep.

'De wekker van mijn telefoon. Kak. Shit. Sorry.'

'Jezus, Kate, zet dat ding af,' siste James. Zijn ogen stonden tegelijkertijd doodsbang en woedend, alsof hij net op straat was beroofd en in een split second had besloten achter zijn aanvallers aan te rennen.

'Sorry. Het spijt me echt. Ik heb hem zo uit.' Het gepiep klonk luid en gestaag.

Ze pakte haar telefoon van het bed en zette het geluid uit. ‘Het spijt me, het spijt me.’

De telefoon maakte nu geen geluid meer, maar knipperde nog steeds. Ze had het alarm ingesteld met de melding ‘Over een uur vertrekken.’ Er was een tweede signaal ingesteld, dat over vijftig minuten moest afgaan, tien minuten voordat ze weg moest. Kate verwijderde dat signaal en zette haar telefoon op stil.

‘Doodgeschoten omdat je de wekker van je telefoon vergat uit te zetten. Jezus.’

‘Hou op. Wat een klote-opmerking.’

Hij keek haar verbaasd aan, alsof het de eerste keer was dat iemand zoiets tegen hem zei.

Misschien was dat ook zo, dacht Kate. Haar stemming werd milder. ‘Ik had de wekker gezet omdat ik op tijd wilde vertrekken. Ik moet om kwart over drie bij het schoolhek staan.’

‘Je hebt gelijk, sorry. Ik ben opgefokt. Dit is gewoon...’ James maakte zijn zin niet af.

‘Gewoon wat?’

‘Niet ideaal.’

‘Niet bepaald, nee.’

Ze luisterden allebei. Buiten de kamer hoorden ze geen geluiden.

‘Dat valt mee,’ zei James. ‘Ik hoor niets.’ Toen Kate zei dat ze ook niets hoorde, voegde hij eraan toe: ‘Ik weet niet of dat goed of slecht is.’

‘Laten we het maar als iets goeds interpreteren,’ zei Kate. Als James gestrest begon te raken, moest zij degene zijn die kalm bleef.

Denk aan de dingen waaraan je iets kunt doen en negeer wat je niet kunt veranderen. Zulke dingen zei haar moeder altijd. Ze kon niets veranderen aan het feit dat zij en James vastzaten in deze kamer, maar ze kon wel praktische dingen gaan regelen. Kwart over drie. Dat was over minder dan twee uur. Ze moest Vic laten weten dat ze de kinderen niet kon ophalen, ook al legde ze niet uit waarom. Of misschien kon ze een andere ouder

vragen Annie mee te nemen, omdat Lenny toch al bij Henry ging spelen. Dan zou ze pas om zes uur die middag thuis hoeven zijn. Vic zou nog later thuiskomen, want door zijn tandartsafpraak zou hij overwerken om de verloren tijd in te halen. Hij zou dus nooit van deze middag hoeven weten. De politie zou alles vast snel oplossen, en al kon ze de kinderen niet van school halen, ze zou op tijd thuis zijn voor het eten. Bij de gedachte aan Vic werd haar ademhaling weer onregelmatig. Wat zou hij zeggen als hij wist waar ze zat en wie er bij haar was? Er prikten tranen in haar ogen bij de gedachte aan zijn blik. Het zou ondraaglijk zijn als hij dit wist. Ze sloot haar ogen en telde in haar hoofd tot tien in een poging haar ademhaling onder controle te krijgen. Daarna deed ze haar ogen open.

Precies op dat moment, alsof Vic had gevoeld dat zijn naam door haar hoofd ging, lichtte haar telefoon op met een appje van hem. *Er lijkt in het centrum van Londen iets ernstigs gaande te zijn. Bij jou alles oké?*

Kate staarde naar het scherm en appte niet terug.